

Jesus bestemmer vilkårene, ikke vi
Carl Fr. Wisløff - "Udvælgelsen i Kristus"

Farisæerne og saddukæerne kom nu til ham, og for at sætte ham på prøve bad de ham vise dem et tegn fra Himmelen. Men han svarede og sagde til dem: »Om aftenen siger I: Det bliver smukt vejr, thi himmelen er rød, og om morgenen: I dag bliver det uroligt vejr, thi himmelen er rød og mørk. Himmelen udseende forstår I at tyde, tidernes tegn derimod ikke. En ond og utro slægt kræver tegn; men der skal ikke gives den andet tegn end Jonas' tegn,« Og han forlod dem og gik bort. [Matt. 16,1-4](#)

Her læser vi om nogle, som var indstillet på at tro på Jesus, men vel at mærke på visse betingelser. Vis os et tegn fra Himmelen, sagde de, så vil vi tro på dig.

Man kan vel sige, at de afviste ikke Jesus uden videre. Ikke åbent i hvert fald. De lod ham forstå, at de var villige til at tro på ham. Men vel at mærke på vilkår, som de selv ville bestemme. Som vi ser, afviste Jesus dem blankt. Der var ikke engang noget at snakke om. Vilklårene ville han selv fastsætte. Et tegn skal I få, men det bliver et tegn efter mit valg, sagde Jesus. Og så gik han fra dem.

Vi lever i en tid, som præges af religiøs interesse. Folk tænker på religion, læser om religion - og eksperimenterer med religion. Se bare alle de mærkelige nye sekter, der dukker op. Indiske guruer forkynder deres visdom for lyttende skarer. Nogle af disse sekter giver sig ud for at være kristne. Men mange forkynder åbent andre veje til åndeligt liv. Mennesker lytter til dem alle.

For en menneskealder siden sagde Dietrich Bonhoeffer, den kendte tyske teolog, at vi går ind i en tid, som er uden religion. Folk kan ikke tænke og føle religiøst længere, sagde han. - Han tog fejl. Menneskehjertet er optaget af religiøse tanker i dag som til alle tider.

Altså har vi religion og religiøse tilbud på alle kanter; og folk finder sig selv i den behagelige situation at kunne vælge og vrage. Hvad er sandhed? Skal jeg tro på nogen, må de overbevise mig om, at de har noget reelt at tilbyde. Svarer tilbudet til det, jeg ønsker og trænger til, så skal jeg se på det. Ellers ikke.

Hvad kræver så folk - hvad venter de af religionen? Ja, det kan være meget forskelligt. Nogle er indstillet på at kræve social og politisk frigørelse og venter da, at religionen skal have et ord at sige i den forbindelse - ja, ikke bare ord, men revolutionær indsats på barrikaderne. - Andre har vanskeligheder med sind og nerver og tænker, at der måske i religionen kunne findes noget til hjælp. Skal religionen være noget for mig, må den kunne give mit urolige hjerte fred og ligevægt. Det er der mange, der tænker.

Hvad så med den gamle kristendom? Kan der være noget at hente? Den må i så fald selv godtgøre, at den er funktionsdygtig. Hvis ikke, så har jeg ingen brug for den. Det skorter da heller ikke på røster, som i denne forbindelse anbefaler kristendommen: Her er vejen, lyder det - ret forstået er kristendommen vejen til social retfærd og fred. Eller fra andre kanter: Bliv kristen, så vil du opleve en indre fred, du aldrig har drømt om. Bliv kristen, så vil du opleve det helt store!

Jesus taler helt anderledes. Han lader dig ikke et øjeblik være i den tro, at det er dig, der afgør, hvad kristendom er. Det er ikke dig, der kan stille betingelser for at antage kristendommen. Tror du det, så bedrager du dig selv - for da er det ikke sand kristendom, du finder. Du finder en eller anden udgave af den *lykkereligion*, som menneskehjernerne til alle tider har drømt om. Helse, sundhed, økonomisk fremgang, social retfærd - giv os det, så vil vi tro. Men Jesus er ikke interesseret i at forhandle med nogen om vilkår, som de stiller op.

Mange gange har jeg stået og set menneskemængden trænge sig frem til japanske templer, hvor en sådan lykkereligion blev forkyndt. I tusindvis kommer de, trafikken bliver blokeret - man må undre sig over, at så vældige skarer kan trænge sig frem med en sådan iver.

Det er forræderi mod kristendommen, om man taler, som var det os, der kunne bestemme og fastsætte vore betingelser for at tro på Jesus.

Men et sådant forræderi er desværre ikke sjældent. Søren Kierkegaard taler om de præster, der ligesom står med hatten i hånden og anbefaler kristendommen over for et højt æret publikum. Ja, sådan bliver der prædikeret både af læg og af lærde også i dag.

Der er ingen »happy end« i den fortælling, vi har til tekst. Vi kan bedst lide, når enden er god, for så er som bekendt alting godt. Helst bør også en tale have en god og hyggelig afslutning. Vor tekst har det ikke, den fortæller ganske enkelt, at Jesus forlod dem og gik bort.

Tænk, hvor ganske anderledes Jesus er indstillet end vi - i mange situationer. Tænk på beretningen om den rige, unge mand i [Mark. 10](#). En ivrig sandhedssøger kommer løbende og vil have at vide, hvad han skal gøre for at arve evigt liv. Hvordan ville vi have taget en sådan situation?

Vi ser, hvordan Jesus tog den. Han sagde: »Gå bort, sælg alt det, du har - - og kom så og følg mig!« - Manden gik bedrøvet bort, men Jesus lod ham gå.

Sådan ville vi ikke have taget det, ville vi vel? Vi ville have gået lidt forsigtigt til værks. Her kommer en rig mand og vil slutte sig til menigheden - kære, man må da have lidt psykologisk sans, man skal da heller ikke skræmme folk. Det er ikke hver dag, indflydelsesrige folk kommer og stiller den slags spørgsmål. Lad os tænke os godt om, før vi svarer. -

Ja, vel skal vi vise takt og forståelse. Det er så sandt, som det er sagt. Men det mest hensynsfulde, og det sandeste, det er at være ægte på Guds ords vegne. Ikke som en vred tordengud, der slår folk til jorden. Men som en ydmyg kristen, der stiller sig på linie med alle de andre, ser sig selv som den lille og lader Jesus være stor.

Vi har ikke noget med at kræve tegn. Det er ham, der fastsætter betingelserne, ikke os. Men skulle de da ikke få noget tegn? Jo, de skulle få tegn. Til og med to slags tegn? Jesus taler om tidernes tegn - og om Jonas-tegnet.

Får du fat i og læser en kommentar til dette sted vil, du straks se, at lærde folk har tænkt og grundet for at finde ud af, hvad Jesus mener med dette. Det er heller ikke så helt enkelt.

Det skulle det heller ikke være - mærk dig det! Jesus taler ofte på en sådan måde, at vi ikke uden videre fatter det. Udtrykkene i vor tekst kaldes af nogle for gådeord. - Ja, ret forstået - det er gådeord. Det vil sige: Du må tænke dig godt om, før du fatter det.

For hvis det virkelig er sandheden, du er ude efter, så giver du ikke op, så snart der er noget, du ikke får fat i. Endnu mindre står du frem og siger, at dette finder du ingen fornuftig mening i. Nej, vil du finde sandheden, så er du ydmyg nok til at vente, til at tænke efter - og til at grunde på Bibelens ord i bøn om Guds Ånds lys over Ordet.

Der findes dybder i Guds ord, som man ikke kommer til bunds i på en halv times tid. Der er store dybder, som det tager tid at lodde. Men for den mest enfoldige som for den lærdeste vil det åbne sig, om vi beder om Helligåndens lys over Ordet.

Hvad betyder tidernes tegn?

Tiderne - det er tidsaldrene, som ned gennem historien følger efter hverandre, sådan som Gud har villet det. Bibelen viser os, at Gud lader historien forløbe i epoker, tidsafsnit, hver med sit tegn.

»Loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus.« [Joh. 1,17](#). - »Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn -.« [Gal. 4,4](#). Hver tidsalder har sine tegn. Døberen Johannes var et sådant tegn. Toldere og skøger troede ham, men lærde teologer og høje ypperstepræster troede ikke. [Matt. 21,32](#).

Jesus er selv et tidernes tegn. Han kom som opfyldelse af Det gamle Testaments profetier. Nogle af de små i samfundet, de, som ventede Jerusalem forløsning, forstod det. Han kom og gjorde så store tegn og undere, at Tyrus og Zidon ville have omvendt sig, om de havde set det. [Matt. 11,20 flg.](#) Men de lærde og fromme i Israel ville ikke se det.

Tidernes tegn - de findes også i dag. Den, som vil se dem må give agt på profetierne. Se vor samtid

i lyset fra Guds ord. Lad for eksempel [Matt. 24](#) hjælpe dig til at forstå det, som sker i dag. Giv agt på Israel, som altid har været Guds stormvarsel i historien. Se, hvordan Guds gamle folk vender tilbage til løfternes land. Forstår du tidernes tegn? Lad os ikke være for selvsikre og pukke på egne yndlingsteorier, når det gælder Bibelens tale om de sidste ting. Ydmyghed sømmer sig. Men fremfor alt gælder det om at agte på tidernes tegn.

Når figentræet skyder blad,
jeg er så glad,
da bliver her snart sommer!
Når Himmelrigets blomster gror,
forvist jeg tror,
Guds rige snarlig kommer!

En bibelforsker har sagt: De græske vismænd gransker naturen og ville forstå dens hemmeligheder. Men Guds profeter lyttede efter Guds fodtrin i historien. Ja, lad os lytte efter lyden af hans trin!

- Men Jonas-tegnet, hvad er så det?

Vi finder det også nævnt i Matt. 12. Jonas-tegnet, det er det tegn, som skulle ske med Jesus.

»Ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i havdyrets bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød.« [Matt. 12,40](#).

Det er det korte tidsrum, der er udtrykt med ordene »tre dage og tre nætter«. Det skal ikke opfattes strengt kronologisk, det forstår vi af opfyldelsen. Som Jonas var i havdyrets bug og så kom tilbage til landjorden igen, således skal Menneskesønnen lægges i graven, men stå op igen fra de døde.

Det er et nyt gåde-ord - hvad får du ud af det? Her er igen noget at grunde på under bøn til Gud. Jesus vil sige: Her er der ikke tale om et tegn, som jeg gør - i lighed med de tegn, jeg gjorde i Tyrus og Zidon, i Korazin og Betsaida. Matt. 11,21 flg. Her er ikke tale om tegn som dem, døberen Johannes blev henvist til: Blinde ser, døve hører, døde står op. Matt. 11,4 flg. Nej, her består tegnet i noget, som skete med Jesus. De korsfæstede ham, han blev lagt i graven - men han stod op igen.

Jesus vil dermed sige: Hvis du ikke lader dig overbevise af de tegn, som jeg har gjort, vil du da give agt på det tegn, som skal ske med mig?

Tager du ikke hensyn til det, som Jesus gjorde, vil du da standse op og tænke på det, som blev gjort med Jesus? Den gerning, Gud gjorde med Jesus, er det største af alle tegn. Gud lod vor Herre Jesus blive såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, os til fred kom straf over ham. Han blev gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. [Esaj. 53](#); [2.Kor.5,21](#). Det er tegnet.

Det var nok dette tegn, Peter havde i tankerne, da han holdt sin store tale på den første pinsedag. *»Israelitiske mænd! hør disse ord: Jesus fra Nazaret, en mand, som over for jer er udpeget af Gud ved kraftige gerninger og undere og tegn, som Gud gjorde ved ham midt iblandt jer, som I jo selv ved, han blev efter Guds egen fastsatte plan og forudviden givet i jeres vold, og ved hedningers hjælp naglede I ham til korset og tog hans liv. Men Gud gjorde ende på dødens veer og lod ham opstå, fordi det ikke var muligt, at han kunne fastholdes af døden.«* [Ap.G.2,22-24](#).

Der har du Jonas-tegnet.

Der skete vældige tegn ved Jesus, da han gik omkring her og gjorde vel. Men det var ikke alt, det var ikke engang det vigtigste. Der skete et tegn med ham, et tegn, som Gud gjorde. Profeter havde set det i Ånden og skrevet om det, og nu skete det.

Dette er det tegn, som Gud selv giver - vil du tro det?

For det er ham, der bestemmer, hvad der er det afgørende, og som fastsætter det, der afgør sagen. Vil du så i troens tillid tage imod det?

Andet tegn får du til syvende og sidst ikke. Men det er godt at se hen til dette tegn og tro i Ordets og Åndens lys, at Jesus er vor retfærdighed for Gud. Han døde for os og opstod for os.

Vi kunne måske sige det ved hjælp af Johan Nordal Bruns salme - idet vi drister os til at skifte et enkelt ord ud med et andet:

Jesus lever, graven brast,
han stod op med guddoms vælde.
Tegnet står som klippen fast,
at hans død og blod skal gælde.
Lynet blinker, jorden bæver,
graven brast, og Jesus lever.

Der er ingen »happy end« på denne historie, sagde jeg. Nej, for de ville ikke høre på Jesus, og så gik han. Der var ikke noget her med at mødes på halvvejen. Det var ikke farisæere og skriftlærde, der skulle bestemme, hvori den store og afgørende prøve skulle bestå. Nej, det ville Jesus selv gøre.

Men der var alligevel nogle, som agtede på tidernes tegn. Der var trods alt nogle, som så Jonas-tegnet . Tolderne og skøgerne troede Johannes, da han vidnede om Jesus, Det er den samme tanke, vi finder udtrykt i [Luk. 7,29-30](#): *»Hele folket, som hørte ham, endog tolderne, gav Gud ret og blev døbt med Johannes' dåb. Men farisæerne og de lovkyndige vragede Guds plan med dem selv og blev ikke døbt af ham.«*

Det var synderne, de hjælpeløse, de, som intet forsvar har at gøre gældende over for Gud, det var dem, der fik øje på tegnet, så de troede det. Disse mennesker havde deres store problem. Men det var ikke: Mon Jesus svarer til det, som jeg har ret til at kræve af en Messias? Mon han virkelig kan indfri de store krav, jeg stiller til en sådan?

Nej, deres problem var et andet: Mon Gud vil vide af en stakkel som mig? Mon Jesus vil have mig?

Til sådanne har han altid sagt: Din tro har frelst dig!

(Afsnit fra "Udvælgelsen i Kristus - taler og bibelforedrag" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1979 - Shafan 12-11-12)